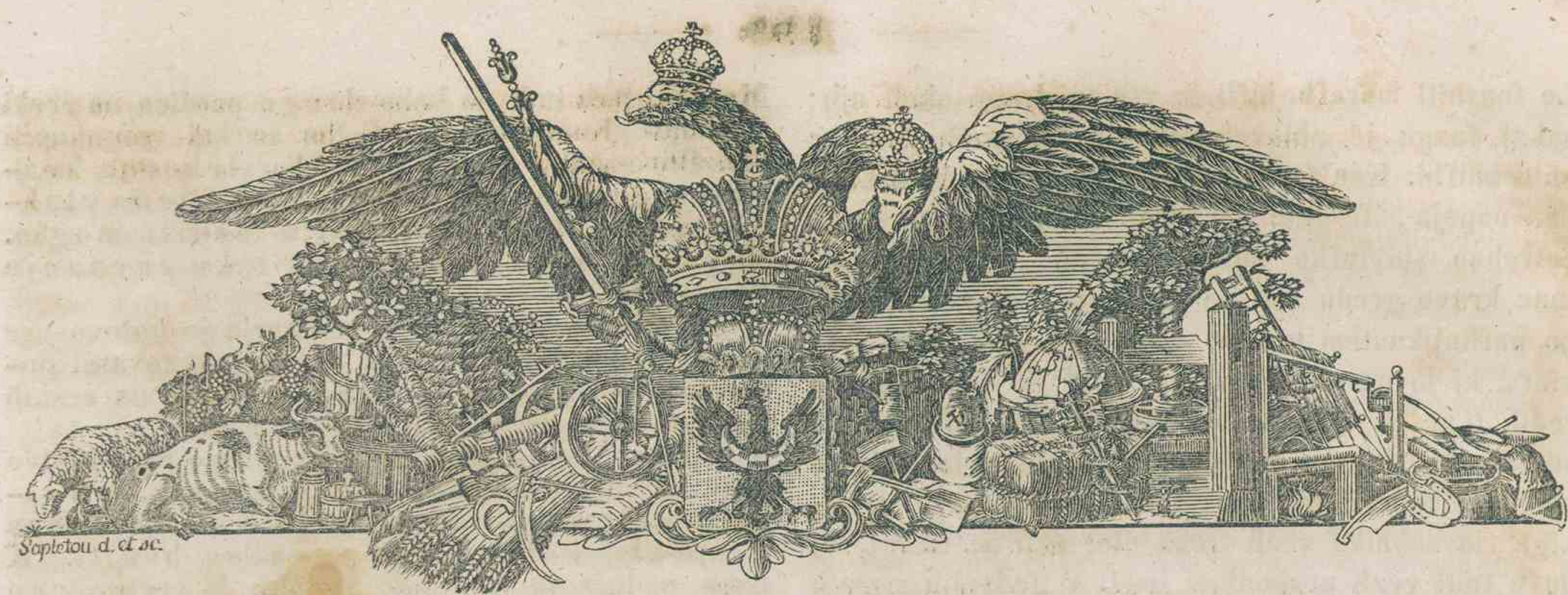

Kmetijſke in rokodélſke novize.

Na ſvetlobo dane od z. k. kmetijſke drushbe.

№ 48. *V ſrédo 27. Liſtopada.* **1844.**

☞ Te novize pridejo vſako ſrédo na dvéh zhetertnih liſtih v Ljubljani na ſvetlo. Plazhujejo ſe v piſarnizi z. k. kmetijſke drushbe v hiſhi 195 v Salendrovih ulizah bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiſte, ki jih ne dobivajo po póſhti, sa zélo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo ſe pa pri natiſkovavzu na Bregu Nr. 190. Po poſhti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol léta 1 fl. 15 kr. Po vſih z. k. poſhtah ſe snajo dobiti.

Tri cvetlice.

(Poleg českiga od Vlastimile Ružičkove.)

Glej na limbar! v pertu snéžnim
Vid' nedolžna se krotkost,
V truplu nad vse cvétje nježnim
Je 'z nebés peršel ta gost.

Tam v lepôti roža sluje,
Svéti v rôsi biserni,
Zjutrej vabno se vzdiguje,
Tvoj pogled za-njo hlepi.

Še ena vabi tiho k sebi
Sramožljiva cvétlica,
V listke ličnost skriva tebi;
Vjol'ca mila je letá.

Cveti kakor roža, dvica!
Čistost hrani lilije,
Prosta bod' ko vijolčica:
Vredna hči boš Slavije! S.

Od obzhinſkih paſhinj — kaj ſo sadershki, de jih kmetje ne rasdelijo? in kako bi ſe ti nar bolj odverniti dali?

(Konez.)

Zhe pa mi naſhe drage kmetovavze nagovarjamo, de bi shivino v hlevih redili, ne gre miſliti, de bi to she sdaj vſak kmetovavez ſtoriti mogel. Neumno bi bilo to od vſakiga tirjati! Reja shivine v hlevih prineſe kmetovavzam toliko dobizhkov, de ſo ſe jo vſi umni kmetovavzi ſploh poprijeli, ki imajo klaje sa shivino dovelj. Kterim pa te pomanjkuje, bi ne bilo ſvetovati, ſvojo shivino v hlevi rediti; — ſaj bi je tudi ne mogli! Perva potreba tedaj je: sa obilno klajo ſkerbeti, potem bo ſhe le mogozhe, hlevno rejo shivine vpeljati in s vezhjim dobizhkam jo rediti. Po planinah pa, kjer tezhne klaje dovelj rafte, ni nikakor hlevne reje priporozhevati, sakaj velike planine na gorah, kamor zhes poletje vaſi ſvojo shivino v zhredo dajo, ſo she od ſtvarnika ſamó sa paſho odlozhene, takih paſhinj tedaj ne gré rasdeliti; tudi ne ſvetvamo, de bi kaj drugiga s njimi pozheli, kér na njih doſti dobre paſhe sraſte; naj tedaj oſtanejo sató, sa kar ſo. Tiſtim pa, kteri vſak dan ſvojo shivino na paſhnjo gonijo, njive pa ſlabo gnojijo, moramo rezhi, de ſo obzhinſke paſhnje grosno veliki sadershki poboljſhanja naſhih kmetij.

V ſedanjim zhaſu naj bo nar vezhi ſkerb kmetovavzov, de jim semlja nar vezh, ko je mogozhe, obrodi. Zhe ſi ſvoj del, kteri ti je na obzhinſki paſhnji odlozhen, tako obdelaſh, kakor je prav, ti bo sa tvojo shivino vezh shivesha obrodil, kakor ti ga je poprej puſta trava dajala. Zhe ti ravno na tiſtim proſtoru, kteriga ſi popred le ſamo popáſel, deteljo ſejeſh, boſh 12krat vezh kerme perdelal, kakor je popred puſte trave sraſtlo. Potem takim boſh ſvojo shivino bolj redil, kakor popred, ko ſi jo v zhredo gonil; vezh in boljiga gnoja boſh pridelal, njive lahko bolj gnojil, in vezh perdelanja boſh imel. Ni ſe treba bati, de bi pitana shivina v hlevu boléhala.

Le ſnashiti moraſh jáſli in vſe to drugo okoli nje; sakaj ſnaga je zhloveku in shivini pred vſim nar potrebniſhi. Kér ſe shivina dvakrat ali po trikrat na dan napaja, ſe tudi ſprehodi in israzhí, to je sa potrebno shivinſko sdravje sadoſti. — V hlevu pitane krave gredo raji po plemenu, kakor une, ki ſe po paſhnjiku ſèm ter tje prepletajo. Pri toliki shivini, ki jo na paſho goniſh, zhe jo boſh v hlevu redil, ti ne bo vezh poſlov potréba. Zhe boſh gmajno sdelal, in tiſto pridno obdeloval, ſe ti bo shivina pomnoshila in delo; zhe bi ti morebiti pa ſhe kakiga ſlushabnika vezh treba bilo, nizh ne maraj, ſaj boſh tudi vezh perhodkov imel. V ſedanjih mernih zhaſih ne bo ſlushabnikov, ne delovzov permanjkalo. Şkerbite, de bote ſvoje otroke koj od mladiga k pridnoſti napeljevali, odraſhenim pohajazhem, lenuham in nepotrebnim berazhem pa ne potuhe dajali.

Reſniza tega, kar tukaj povémo, ſe ſprizhuje is pergodeb v nemſhkih deshélah, kjer ſo ſkorej vſe obzhinſke paſhnje she rasdeljene, de vſak s ſvojim delam (partam) ſtorí, kar hozhe, to je, de ga tako obdeluje, kakor miſli in previdi, de bi mu nar vezh vèrgel; pa tudi ſe je tam shivinſka reja pomnoshila in poshlahtila; gnoja pol vezh napravijo, kakor popred, ko ſo shivino na sanikerne paſhnje gonili; dobro gnojijo ſvoje njive, in polje imajo lepſhi, od tiſtiga zhaſa, kar ſo jeli shivino v ſhtali rediti, vſiga vezh perdelujejo. —

De bi ſe pa kmetje rasdelitve obzhinſkih paſhinj s vezhjim veſeljem poprijeli in de bi jim rasdelene semljiſha vezh dobizhka prineſle, zeſarſki ukas od 5. Liſtopada 1768 sapové, de sa take njive in ſenosheti, ki ſo is obzhinſkih páſhinj napravljene bile, 10 let ne gré nizh davka, 30 let pa ne deſetine plazhati. Miſlimo, de je ta vikſhi ukas vſe hvale vreden in de bi le njih laſtni dobizhek bil, ako bi naſhi kmetje hiteli, ledine v rodovitne semljiſha predelovati. Urno, urno tedaj, dragi kmetovavzi! k temu delu, in ne odlagajte na jutro, kar daneſ samorete ſtoriti. *)

Leſkoviz.

*) Prav slo bo kmetijſko drushbo veſelilo, ſliſhati, de gré rasdelitva obzhinſkih paſhinj, kjerkoli je mogozhe, urno od rok; savoljo tega tudi prav lepo proſimo, de bi nam naſhi bravzi po isgledu goſpoda Shumarja vſe paſhnje osnaniti hotli, ktere bodo prihodnjizh rasdeljene. Vredniſhtvo.

Eno je pri českih kolovratih potrebno.

Ta somenj so ljudje v Ljubljani veliko českih kolovratov pokupili. Prav zlo nas je nasledni kranjski dopis komisarja neke dolénske komisije razveselil, v kterimu smo to le brali: „Veliko je že bilo v Novicah od českih kolovratov govorjeniga, in že delgo sim ga tudi jest želel imeti; tode samec sim še bil in treba mi ga ni bilo. Zdaj pa je moja gospa kuharco vdinjala in ta mora na český kolovrat presti, kakor Njih; de bi pač tako umno glavico imela, kakor Čilika! Naj mi tedaj po možu, ki jim leta list podá, en kolovrat české baže pošlejo. Morebiti bom tudi še kako drugo predico na český kolovrat presti navadil in Jim še kaj več skupiti dal. Povem Jim pa tudi, de se bo sleherna ženska, ktera bo v našo komisijsko ječo vtaknjena, českiga kolovrata vaditi mogla. Naj tudi moje tovarše na tako ravnanje opomnijo.“

Ta sklep častitljiviga komisarja je gotovo vse hvale vreden, in ko bi ga vsi njegovi tovarši posnemati hotli, bi se po ti poti predenje na českih kolovratih po deželi nar hitreji razširilo.

Brez učenja pa ne more nobeno rokodelstvo prav od rok iti; zato je tudi tu potreba, de vsaka predica saj enkrat vidi, kako se mora z českim kolovratam v caker hoditi. K temu podučenju pa umna predica k večimo eno uro potrebuje. Prava štorkla mora biti, ktera se v tem času po česko presti ne nauči; taka naj gre raji krave pasti. Neúmno pa bi bilo tirjati brez podučenja na český kolovrat presti znati; saj se je mogla sleherna predica tudi na krajnskiga presti učiti!

Samo to je uzrok, de predenje na českim kolovratu nekterim od rok ne gre, kakor bi imelo biti, in de jih zavoljo tega tudi še nekteri grajajo. Vsa čast in hvala gre českim kolovratam; kteri pa tega ne verjamejo, naj se z svojimi očmi v takih hišah prepričajo, kjer se že davnej český kolovrat verti, postavim: pri gosp. dohtarju Orlu, gosp. Ferd. Šmidu, gosp. Gregelnu, pri Štrobachu, v hiši na Poljanah Nr. 21, pri meni in še v več druzih hišah. Tistim pa, ki pravijo: krajnsko predivo ni za český kolovrat, po storjenih mnogih skušnjah odgovorimo, de je to le prazna zabavljica, in de ravno toliko veljá, ko bi kdo rekel, de krajnsko seno ni za hrovaške konje, ali de štajerske buče niso za ogerske prešice, i. t. d.

H koncu tega nagovora moramo še to le pristaviti: Český kolovrati niso nobena nova znajdba, ampak ſtaro in skoz dolge skušnje poterjeno orodje Čehov, kteri nar bolji platno izdeljujejo. Napravite si tedaj, ljube Slovenke, českih kolovratov; preden jih boste pa v roke vzele, glejte, de boste vidile, kako se na-nje prede! Tudi pri meni na velkimu tergu Nr. 260 se vam bo to z veseljem pokazalo.

Dr. Bleiweis.

Popis obertniske razstave v Ljubljani.

(Na dalje.)

Fužine kneza Švarcenberga v zgornjim Estrajhu so ravno tako, kakor fužine žlahtnikov od Rosthorn na Koróškim svoje staro dobro imé zopet pri ti razstavi poterdile. — Tudi Miklavž Hofman, nožar v Ljubljani, se je z svojo mnogoverstno nožarijo dobro obnesel. — Lesena podoba Jezusa Kristusa (Ecce homo), ki jo je Juri Taučer, podobar iz Idrije, izrezal, je bila precej dober izdelik samouka. — Ponarejene cvetlice Matilde Matezovke iz Gradca in žametaste cerkvene blazine F. Cergolla, sedlarja iz Ljubljane, so ogledovavcam dopadle; še bolj pa mnogoverstni izdelki jetnikov iz Ljubljanske ječe na Gradu, namreč: razne platna, mizni perti, dvojšarti, ena srajca in ene možke spodnje hlače brez šiva, tabačnica z umetno izrezanimi svetimi podobami in papirnata skrinica. — Od cerkveniga orodja Jož. Šulca, pasárja in srebrárja v Ljubljani in K. Kreinerja iz Celovca nimamo nič posebniga povedati. — Perstena posoda J. L. Halbbärtha iz Gradca

ni bila posebne hvale vredna. — Fortunat Kurnik, kolar v Teržiču, je z podobo noviga valjaka za perilo (monge) zopet pokazal, de ima za umetno rokodelstvo bistro glavo. — Ferlanove pinje nam ni treba na dolgo in široko hvaliti, ker je našim bravcam že davnej znana. — Risane podobe Ant. Karingerja, 14 let stariga učenca tergovine v Ljubljani so umno glavico tega fantiča razodele. — Mende boljših in lepših pil ni, kakor so J. Fišerjeve, vlastnika pilarske fabrike v Hainfeldu na gornim Estrajhu. — Blagó za ženske kitlje Jan. Besentheinerja, fabrikanta iz Celovca, ni bila slaba roba. — Kòci K. Floriana, fabrikanta v Krajnju imajo dobro imé: zakaj pa nam ni v razstavo lepši robe poslal? En kos sukna za oljotiskarije, je bil posebne hvale vreden. — Bukvovezarski izdelki Ed. Hohna iz Ljubljane, so bili prav lični izdelki. — Umetno izdelaniga orla iz prevoz smo od Ant. Steinhauerja, motozarja iz Linca, od Jan. Stadlerja, pasarja ravno od ondod pa podobo nadvojvoda Joana na lepimu pozlačenimu stojalu vidili. — Jan. Grillmayer in Franc Honauer, fabrikanta iz Linca, sta volnato blago v razstavo poslala, ktero niso sodnjiki zavoljo lepote, ampak zavoljo majhne cene, in posebno zató pohvalili, kér té dve fabriki veliko stó delovcam vsakdajni živež dajate. — Krasni svečnik Jož. Eisenbüchlerja, pasarja iz Radgona, so neki dobrotniki za cerkvico na cvetličnim potoku (Rosenbach) poleg Ljubljane kupili, kjer ga je prav lepo viditi. — Lepó blago je bila svinčena beloba žlahtniga P. F. Herberta iz Celovca. — Fužina iz Ošberga na Koróškim nam je razne izdelke za železno cesto v razstavo dala, kteri so bili v resnici zlate svetinje vredni. Ta fužina se šteje k nar večjim fužinam, podela na leto čez enkrat sto in petdeset tavžent centov rude, in ima vseskozi 800 delovcov. — Tudi fužina kneza Auersperga v Dvoru poleg Žužemberga je slavno imé z svojimi iz vlitiga železa narejenimi izdelki, zopet poterdila; okoli deset tavžent centov železa podela na leto. — Dobro blagó so bili žeblji Franca Šulerja iz Krope na Gorenskim. — Janez Vurnik, podobar iz Radolce, je dve leseni človeški podobi v razstavo dal, ktere ste zopet pokazale, de imajo naši rokodelci umne glave za podobarske izdelke, če bi si hotli le prizadevati, se podobarskiga rokodelstva popolnama naučiti. Tode do zdaj imamo komaj eniga na celi krajnski deželi, kteri se v temu rokodelstvu mojstrovskimu delu zlo bliža in ta je Matevž Tomic, podobar v Šent-Vidu pri Ljubljani. Kako bi se pa naši rokodelci tega dela poprijeti imeli, jim je gospod fajmošter Bl. Potočnik v 10. 11. in 12. listu lanskiga leta v naših novicah pod naslovam „cerkve na Krajnskim“ povedal. —

(Dalje sledí.)

Otrók nikar plafhiti!

Uzhitelj fvojim uzhenzam.

Matevsh! Mersí fe mi, te viditi, issad mefnize proti Mihelnovi Zéniki puhniti, vftrafhit jo. De morafh tok obléden biti! Pojdi na nje dom jo glédat, kako blédo in trepetaje firota na pofteljzi fedí. Bojim fe, de bi tvoja fhala vtegnila britko fe konzhati, in de bi kasen te ne sadela. Oj! koliko nefrézh je she is takih norzhij vftalo; mnogoteri je she po njih sdravje, in zlo shivljenje sgubil.

Poflufhajte prigodbo is fofefke Belovodfke fare:

Pretezheno jefen pafe neki paftir ovze po njivi, in sraven njega dva hlapza fnopje na gare (dvakolnik) nalagata, in mìfh ispod kòpe fplafhita. Manjfhi hlapez pofkozhi sa-njo in jo vjame; ta vézhji pa prime dvanajft lét ftariga ovzharja, in norzhaje ga filita, mìfh pojéfti. Fantè fe hlapzu is rok vije, krizhí in profi, de naj ga fpufti, kér mu ni mozh te nafnage jefti. Sporni hlapez mu pa le merzhef h uftam dershí: naj jo zelo poshre, ali rasgrise; pojéfti jo mora. Terpenez omolkne, hudobnesha mu odjenjata in — joj! — feféde fe firotek njima k nogam. Preftrafhena gerdesha ga tréfeta in klizheta — zhes dolgo fhe le fe mu oterpnjene ozhi odpró; mersle frage mu po blédimu obrasu ftoje, le poredkama diha; roke in noge fo oterpnjene in jesik ga nima govora vezh. Oftrafhena hlapza ga na gare nabafheta in ga perpéleta, k nar vezhji shalofti ftarfhem, domú.

Néke tédne fo ga osdravljali, tode trétji mefez fhe le mu je umnoft nafhiga komifijfkiga sdravnika gofpoda Jurja Srebreta befedo dala in ga na noge poftavila.

Koliko je revesh terpéti mogel! Ni fe pritoshiti mogel, kaj ga bolí, ne profiti, kar fi shelí; ne hoditi, ne shlize k uftam nofiti. — Pa de bi vam ljubi moji uzhenzi! tudi shaloftno ferze ljubih ftarifhev odpréti mogel, de bi njih shaloft vidili, kadar otrozi nafhe nar vézhi vefelje in podpora nafhe ftarofti — bolésen ali kaki drugi slég terpijo. Radi réf vfe sa vaf ftorimo, kar potrebujete; tode pomiflite! sdravila in sdravnika plazhevati, vam ftrezhi in vezhkrat pofle sanemarati, to nam veliko potrofhkov napravi.

Ljubi otrozi! Bog daj, de bi fe vam nikoli fhe manjfhi nadloga, in zlo po nemarfhini ne perpetila. Ogibajte fe pa tudi vfiga, kar bi vafhim bratizam, feftrizam ali drugim ljudem ftrah, shaloft ali nefrezho perpraviti vtégnilo. Otrozhizhev ne drashite! Kar jim ni dati, in kar jim nozhete dati, jim ne kasajte! Ako fe jokajo, poprafhajte, sakaj fe jokajo; in lepo jih potolashite. Zoperniz, môre in takih fnag ni; fmert in duhovi ne hodijo po fvéti. Otrokam ne gre takih smifhljenih in babjih kvant zhenzhati. Stergarji (dimnikarji) in pifkrovési fo rokodélzi, ki fe v dimnikih in per lònzih ozhernijo; dédzi in babize, ki s kofhmí in s befagami od hifhe do hifhe milodárov profijo, fo uboshni ljudje. Ne plafhite otrozhizhev s njimi. Pokashite in povejte jim vfako rézh, kaj, in kako je; pa ne drugazhi. Ne ftrafhite jih salesljivo, kakor danef Matevsh Mihelnovo Zéno; ne delajte jim svezher gróse s prafkanjem po durih ali po fténi, ne ropotajte in ne roshljajte s verigo. *) Orozi, ki v ftrahi in s ferzhno tefnoto fpati gre-

*) Prav lépo fo gofpod Mufsy v prizhijozhim nagovoru uzhenze poduzhili in jih k lepimu sadershanju med feboj nagovarjali; in prav bi bilo, de bi ta lép podúk vfi ftarifhi fvojim otrokam bralí, in jim ga prav globoko v ferze vtifnili. Kér fe pa ravno sdej fveti Miklavsh priblishuje, moramo tudi mi eno profhnjo do ftarfhev v meftih in na desheli poflatí: Ne pripuftite fvojih otrozhizhev s parkeljnam plafhiti! Koliko bolesen je she to neumno plafhenje nedolshnim otrozhizham nakluzhilo! Kolikrat je she huda boshjaft revzhikam v ude ftopila, ki fo jih s Miklavsham in parkeljnam ftrafhili! Nafhi otrozhizhi ne potrebujejo taziga ftrahovanja, sakaj oni fo nedolshni in nebefhkimu Ozhetu bolj dopadljivi, kakor mi. Zhe ne vbogajo, poduzhimo jih — zhe pa dobre befede ne pomagajo, nam je tudi oblaft dana, jih s pametjo kasnovati, nikoli pa jih neumno ftrafhiti, in jih na sdravju pofhkodvati. To je greh, kakor ubijanje! — Rasun tega pa fe fhe v temu zhafu drugih neframnoft vezh sgodí, ktere tudi odrafheno mladoft, pofébno shenfkiga fpola pohujfhajo. Marfiktero nedolshnoft je she neframni par-

dó, nemerno ſpijo; lahko jih tudi boshjaſt prime, ali ſe jim kaki drugi slég perpikne.

Glejte, ljubi uzhenzi! koliko hudiga ſkosi neumſhine, ki ſim jih pravil, per otrozhizhih perpraviti snaſte, pa tudi odverniti, in otrozhizhe sgodaj sbrihtati, ako ſe ljubesnjivo s njimi pajdaſhite. Uzhite ſe she v pervi mladoſti reſnizo govoriti, in blishnjimu nizh ſtoriti, kar nozhete, de bi ſe vam naklonilo. Peter Muſsy.

Poslavljenje.

Naš presvitli Cesar so po nar vikšimu sklepu od 12. Kozoperska tega leta trém Ljubljanskim mestnikam, to je: gosp. Luku Šušniku, gosp. Ign. Bernbacherju in Ant. Zamasu zlate svetinje zavoljo njih velikih zaslug za občinstvo, podeljili. — To cesarsko poslavljenje bo gotovo imenovane mestnike prav razveselilo, posebno pa nevtrudljiviga Antona Zamasa, kteriga že v mladosti (36 let je še le star) cesarska svetinja ovenčuje.

Domazha poveſt.

12. dan tega meſza ſmo na Libergi, podrushnizi Shmartinſke fare prav redko, pa lepo veſelizo obhajali. Anton Jenoh in Maria njegova shena ſta bila po petdeſetih v ſ. sakonu preshivljenih letih drugizh porozhena. Ako ravno je bil tiſti dan velik vihar in desh, je bila prasnizhno ofnashena zerkev vunder prav polna poboshnih ljudí. Sin novoporozheniga ozheta in matere, kaplan v Shentjurju ſo ſ. maſho peli, Shmartinſki gosp. dehant pa ju porozhili. Solse mnogih obzhutlejev ſo prizhijozhim v ozheh igrale, ko ſta ſi zhaſtitljiva shenina s ſvojimi otrozi in vnuki obdana v roke ſegla in ſvojo pred 50 letmi ſtorjeno saveso poterdila. Po konzhanim obhajilu ſmo v hiſhi novih sheninov obedvali in bili prav dobre volje do terde nozhi. Ozhe in mati ſta ſhe terdna in sdrava, in zhe Bog kaj poſebniga zhes-nju ne poſhlje, vtegneta k naſhimu veſelju ſhe dolgo shiveti. Bog ju ohrani!

Urno, kaj je noviga?

(Hude kuge)) v več krajih Estrajha, na Českim in Marskim živino morijo; nar strašnejši med njimi je pa goveja kuga ali devetogobnica (Rinderpest), ki so jo poljski vôli po Marskim in po Estrajhu zatrosili. Zavoljo tega je na bavarski meji straža postavljena, de nič goveje živine v to deželo ne pride.

(Cvetje vinske terte) so po novi znajdbi dohtarja Reizingerja, učenika naravoslavja v Peštu, za enako rabo, kakor kineski čaj (chinesischer Thee), kteriga Europejci veliko popijejo.

(Dva centa težko deklico) kaže ravno sedaj za denar neki kmet na Francozkim v Dromski okolici, ktera je še le šest let stara, razun tega je pa takó močna, de z stegnjeno roko 60 funtov teže vzdigne.

(Vès pridelek kofeta) v pretečenim letu je znesel 459 milionov funtov. — Ne bo jih še ne konec kofetopivk! —

(Ajdova moka) je na Dunaju prav redka reč; uni dan jo je neki dunajski mokar clo v Novicah z velikimi čerkami napovedal in oznanil, de se pri njemu funt te bele sorte po 10 kr. te černe pa po 6 kr. dobiva.

(V Kini se keršanska vera vseskozi razširjuje). Po novicah „Ami de la Religion“ jih je bilo pretečeno leto v enimu samimu apostoljskimu vikarijatu (Su-Ciuen) 22292 nevernikov keršenih.

(Vodstvo c. k. železne ceste) jemlje od perviga dneva tega mesca tudi razno blago na svoje vozovlake, za ktero se, kakoršno je, od Gradca do Dunaja od centa po 33 ⅗, ali 35 ⅘, ali 37 ⅘, ali 43 ali pa 45 krajcerjev plačuje.

(Iz Marburga) nam od 10. tega mesca pišejo: „Pri nas je vsako jesen lepa navada, de po dokončanim poljskim delu Bogu čast in hvalo damo. Ravno danes nas je glas zvonov k temu svetimu opravilu v cerkev klical, kjer je bila velka zahvalna maša. Z veselim in hvaležnim sercam smo to obhajilo opravili, kér nas je posébno letas milost božja blagodarila“.

Napoved novih bukev.

Gospod dohtar J. P. Jordan, učenik slavijanskih jezikov in slovstva na visoki šoli v Lipnici na Saksonskim je ravno zdaj pervi del novih knjig na svetlo dal, pod naslovam: Die slawischen Sprachdialekte in kurzer Grammatik, Chrestomathie und dem nöthigen Wörterverzeichniss. Erster Theil: Die polnishe Sprache. Leipzig, 1845. Ta knjiga velja 1 goldinar v srebru in je pervi del imenovanih občnoslavijanskih bukev, kterimu bo slavni dohtar Jordan poredama podučenje českiga, lužičkiga, slovenskiga, ilirskiga, serbskiga, bugarskiga in rusovskiga pismenstva vverstil. Mislimo de bodo te bukve vsi prijatli slavijanskiga pismenstva z velikim veseljem sprejeli, in de nam jih ni treba našim Slovencam posebno priporočevati.

Gospod fajmošter Juri Jonke je drugi popravljen in pomnožen natis „Krajnskiga čbelarčika“ na svetlo dal. 30 kr. veljá.

Osnanilo.

Vishe sa druge bukvize ſvetih peſem od Bl. Potozhnika, zhveteroglaſno v note poſtavljene od Gr. Riharja, pri Egerji v Ljubljani na kamnu natiſnjene, ſo priſhle na ſvetlo; ſe dobé vesane pri bukvarji Lercherji in bukvovesu Kremsharji, in veljajo 2 goldinarja 30 krajzerjev.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	23. Liſtopada.		18. Liſtopada.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pſhenize domazhe	1	19	1	22
1 „ „ banaſhke	1	21	1	22
1 „ Turſhize . . .	—	58	—	—
1 „ Sorſhize . . .	1	—	1	—
1 „ Rèshi	—	53	1	—
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	50
1 „ Proſa	—	53	—	56
1 „ Ajde	—	45	—	—
1 „ Ovſa	—	33	—	32

kelj ta zhaſ v ſvoje parklje vjel! Miſlimo, de bi to sadoſti bilo, previditi, kako gerda in ſhkodljiva je ta ſhega!
Vredniſhtvo.

V Ljubljani. Natiſnil in saloshil Joshef Blasnik.